

Op 15 december is mijn vrouw bevallen van onze dochter Sammie Julie.

Sinds haar geboorte wil ik alleen maar bij haar zijn. Ik zit in een cocon, waar ik niet meer uit wil. Alle ambities spijt, lijken zaken die voorheen belangrijk voor me waren nu futiel. Daar denkt de buitenwereld anders over, want werk en andere verplichtingen trekken aan me. Meer dan ooit besef ik hoe snel de momenten voorbijgaan die ik het liefst vasthoud. Uit mijn cocon of niet?

Ik leg mijn dilemma voor aan filosoof Joachim Duyndam. Hij schreef het boek *Twaalf vaders*, over vaderschap. Hij vraagt mij of ik me vader of moeder voel. Rare vraag, denk ik, want ik ben zonder twijfel een vrouw. Maar al snel wordt me duidelijk wat Duyndam hiermee bedoelt. 'In mijn boek over vaderschap noem ik nergens een geslacht', zegt hij. 'Waarom zou de vaderrol niet kunnen worden ingevuld door een vrouw? Een belangrijk verschil tussen vader en moeder is dat vaderschap minder vanzelfsprekend is dan moederschap, omdat de moeder het kind baart. De kern van het vaderschap is

Cocon

MIRELLA VAN MARKUS legt elke maand een vraag voor aan een eigentijdse filosoof om meer inzicht te krijgen in zichzelf.
Deze keer: **JOACHIM DUYNDAM**.

dat de vader het kind moet "adopter", omdat het niet uit zijn lichaam komt. *Ad optare* betekent letterlijk "uitverkiezen tot". De vader bevestigt dat het kind bijzonder en onvervangbaar voor hem is, waardoor het kind zich uniek kan voelen.' 'Die uniciteit is belangrijk voor de ontwikkeling van het kind. In onze massacultuur is het grootste gevaar het gevoel onbetekenend en overbodig te zijn. Daarom

doen mensen enorm hun best zich te onderscheiden via hun prestaties, levensstijl, spullen en reizen. We willen allemaal zo authentiek mogelijk zijn. Onder dit enorme verlangen naar authenticiteit gaat de wens schuil erkend en gezien te worden. Je kunt niet leven met het idee dat je onbelangrijk of overbodig bent. Uiteindelijk vind je die bevestiging niet in prestaties, maar in relaties; je bent

uniek en onvervangbaar voor iemand.'

'Met de geboorte van jouw kind ervaar jij dit ook', vervolgt Duyndam. 'Je kind is uniek en onvervangbaar voor jou. En jij realiseert je dat ook jij uniek en onvervangbaar bent voor het kind. Dat is enorm zingevend. Je hebt geen fundamenteel dilemma, maar je hebt er een nieuw levensgebied bij, dat je met de rest van je activiteiten moet zien te combineren. Dat vraagt organisatievermogen en betekent dat je grenzen moet stellen.' Ik begrijp nu mijn verlangens om in mijn cocon te blijven: ik wil me toeleggen op het 'adopter' van mijn kind. In die zin ben ik een moeder en een vader ineen. Een moeder die de adoptieve vaderrol op zich neemt. Maar zei Freud niet dat de vader de brug slaat tussen kind en de buitenwereld? Als ik als moeder een goede vader wil zijn, zal ik mijn cocon moeten verlaten. Hierbij is de eerste stap gezet.

© AUTEUR
MIRELLA VAN MARKUS

MEEDENKEN MET MIRELLA?

Volg haar op Twitter:

@MirellavMarkus

#watzoujijdoen?